

LBRIS

We know
books

BARBU DELAVRANCEA

Apus de soare
Viforul
Luceafărul

Prefață și referințe critice de Oana Soare
Fișă biobibliografică de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Coperta: Mădălina Pricop

Tehnoredactor: Ecaterina Pislă

Lector: Ioana Marcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELAVRANCEA, BARBU ȘTEFĂNESCU

Apus de soare, Viforul, Luceafărul – Teatru: Barbu Delavrancea;
pref. și ref. crit. de Oana Soare; fișă biobibliogr. de Lucian Pricop
– București – Ed. a 5-a – Cartex 2000, 2026

ISBN 978-606-091-339-9

I. Soare, Oana (pref.)

II. Pricop, Lucian

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

| | |
|--|-----|
| <i>Barbu Delavrancea și trilogia Moldovei (Oana Soare)</i> | 7 |
| <i>Fișă biobibliografică</i> | 20 |
| <i>Referințe critice</i> | 23 |
| <i>Notă asupra ediției</i> | 33 |
| APUS DE SOARE | 35 |
| VIFORUL | 103 |
| LUCEAFĂRUL | 195 |

LBRIS

We know
books

APUS DE SOARE

(1503-1504)

Dramă în IV acte

PERSONAJELE

ȘTEFAN CEL MARE
BOGDAN
LOGOFĂTUL TĂUT
POSTELNICUL TOADER
VORNICUL JURJ
HATMANUL ARBORE
PÂRCĂLABUL DRAGOȘ
PÂRCĂLABUL ALEXA
PÂRCĂLABUL GRUMAZĂ
PÂRCĂLABUL ȘANDRU
PÂRCĂLABUL COSTEA
PÂRCĂLABUL NEGRILĂ
BĂTRÂNUL ȘTEFUL, fost părcălab
BĂTRÂNUL HRĂMAN, fost părcălab
PAHARNICUL ULEA
CLUCERUL HRINCOVICI
VAMEȘUL CHIRACOLA
CLUCERUL MOGHILĂ
STOLNICUL DRĂGAN
JITNICERUL STAVĂR
PETRU RAREȘ
DOFTORUL IERONIMO DA CESENA
DOFTORUL ȘMIL
DOFTORUL KLINGENSPORN

ȚUGULEA MOGHILĂ
UN PIETRAR
UN CURTEAN
DOAMNA MARIA
IRINA, fata părcălabului Dajbog, † 1476
REVECA, fata comisului Huru, † 1476
BĂLAȘA, fata părcălabului Oană,
† 1484
ILINCA, fata părcălabului Gherman,
† 1484
DOMNICA, fata hatmanului Arbore
ANCUȚA, fata părcălabului Toader
OLEANA, fata vornicului Duma
FIRA, fata părcălabului Dragoș
LISANDRA, fata părcălabului Alexa
JOIȚA, fata părcălabului Ivanco
NEAGA, fata părcălabului Șandru
ILEANA, fata părcălabului Ivașcu
HERA, fata părcălabului Grumază
STĂNIȘOARA, fata părcălabului Ieremia
OANA
DOCHIA
Căpitani, copii de casă, aprozi, hotnogi,
hânsari etc.

ACTUL I

*În stânga, o aripă a castelului din Suceava, cu ferestre cu grătii de fier, sfârșindu-se cu o terasă pusă pe tălpi de piatră. O ușă dă pe terasă. Mai departe se vede turnul castelului. În dreapta, o poartă. Ceva mai în fund, un puț cu două roate și cu un colac de piatră. O albie cu apă de nălbit. Lângă puț, o salcie pletoasă. Ograda domnească, cu arbori și copaci bătrâni, înconjurată cu ziduri vechi. Jețuri, scobite în piatră, la umbra copacilor. În fund, o parte din orașul Suceava și valea râului Suceava șerpuiind dinspre munte. E o zi de toamnă.
Vântul suflă. Frunzele cad.*

SCENA I

Irina, Reveca, Bălașa, Ilinca, Ileana, Domnica, Ancuța, Oleana, Fira, Lisandra, Joița, Hera, Neaga, Stănișoara, Oana, Dochia și Țugulea Moghilă.

(La ridicarea cortinii toate lucrează.)

IRINA: Cum, cum?

FIRA: Ei, așa... Zic, se duse, se duse, până dete d-un balaur...

JOIȚA: Mai încet, Hera. Dai peste țeavă... De un ce, Zamfiro?...

Și tu, Lisandra, bate mai domol... Na! iar ai încurcat firele...

LISANDRA: De un balaur... Stați... A sărit tindechea.

ILEANA: Cu gândul la Orhei. D-a mai sări o dată, să știi că rămâi, ca mine, fată bătrână.

REVECA: Ba ca mine...

IRINA: Ba ca mine...

BĂLAȘA: Ca voi... ca noi...

ILINCA: Dumnezeu să ție pe părcălabul Alexa din Orhei.

NEAGA: Lasă focului basmul. La noapte. Vântul se umflă. Frunzele cad. Va fi numa bine: noapte, vijelie, basm, și eu să mă ghemuiesc lângă dada Irina.

(S-aud toaca și clopotile.)

REVECA: Mamă Dochio, e vremea la toacă. Adu bostanul fiert și fagurii de miere și ulciorul cu apă rece.

DOCHIA: S-aducă mama, bunica maichii.

IRINA (*către Țugulea*): Și tu? Ce stai ca un țăp logodit?... Ești mândru... Ai sabie... Și ce-ai să faci cu ea?

ȚUGULEA (*face cu mâna ca și cum ar tăia*): Să...

IRINA: Măăăă...

ȚUGULEA: Hî-hî...

IRINA: Când?...

ȚUGULEA: Iacă ș-acuma...

IRINA: O! bătu-te-ar potca! (*Îl mângâie.*) S-ajuți mami Dochii. Dar, vezi, ține-ți firea, nu-ți pune mintea cu bostanul.

(*Fetele râd.*)

ȚUGULEA: Apoi... dă... maică, maică! (*Iese.*)

SCENA II

Cele de sus, afară de Țugulea și Dochia.

LISANDRA: Am țesut bine, dadă Reveca?

REVECA: Nu bate într-o parte. Apucă spata drept de mijloc.

ANCUȚA: Dar eu?

REVECA: Mai bine... Nu strânge cărligele. Așa... mânele-n voie... ca și cum te-ai juca.

DOMNICA: Verdele ăsta, or ăsta, dadă Reveca?

REVECA: Privește firea... Aci, școala și învățătura. Primăvara toate sunt proaspete, dar nu depline, vara toate coapte și vii, toamna toate pălesc, prind un fel de rugină, se învechesc... și nimic murdar... Da, bine...

STĂNIȘOARA: Uf! Doamne, Doamne!

REVECA: Ce, moțato? Ți s-a urât? Binișor. Ghergheful e de răbdare.

JOIȚA: Iacă și barba părintelui Ivașcu din Hotin...

IRINA: Ba părul tău de oaie creafă.

HERA: Am isprăvit. Nu mai am țevi.

BĂLAȘA: Da, dar pe dinafară cine-a dat?

HERA: Numai la două. Le desfac și le fac.

OLEANA: E bine, Reveca?

REVECA: A! o minune! Ai zice că de când te-ai născut ții furca-n brâu. Da... da... Inul curge din caier pe fus ca un fir de păr. Nicio gălcă. Deștele tale mulg caierul, și caierul se topește, și fusul zbârnâie și plutește parc-ar avea aripi. O! ciută zglobie, tu ai să ții casa c-un fus... Dar tu, Oană, ce ispravă mi-ai făcut?

OANA: Mai am puținel și le nălbesc. Prea multe. Și nu mă plâng că sunt prea multe, dar pentru că sunt multe mă pui pe gânduri...

REVECA: Mă băiete – că porți părul bălan ca plăieșii – ce spui? Ce gânduri?

OANA: Nu vedeți ce de fășii? Și încă trei cămăși de in, d-ale doamnei, să le rup pentru slăvitul domn ăl mare...

ILINCA: Fa Oană, ție ți-e lene.

OANA: Ba...

BĂLAȘA: Fa Oană, ție ți-e foame.

OANA: Ba...

BĂLAȘA: Fa Oană, pe tine te ține degeaba la curte.

OANA: Dă...

IRINA: Fa Onișor, cin' ți-a dat ție betele astea de argint?

OANA: Slăvitul.

REVECA: Dați pace fetei... Ce e, Oană, cu gândurile tale?

OANA: Ce să fie?... Prea multe fășii... Prea multe...

REVECA: Nu-i trebuie? De ce te plângi?

OANA: Da... îi trebuie... Dar de ce așa de multe?... Și buna doamnă, când mi le-a dat, mi-a zis: „Până diseară să le faci... Și mai lungi, Oană, mai lungi.“ Și-a oftat. Și, plecând, am văzut-o făcându-și cruce.

TOATE: Făcându-și cruce?

OANA: Da... Mie îmi miroase a război...

TOATE: A!

ILINCA: Război... că de mult nu fusese... Aproape de doi ani... Și se-mplinesc douăzeci de ani de când pârcaľabii Gherman –

LBRIS

We know
books

LIVIU REBREANU

Teatru

Prefață de Mihaela Michailov
Fișă biobibliografică și
referințe critice de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Coperta: Dana Popescu și Mădălina Pricop

Ilustrația de pe coperta I: *Pantof de dans*, cca., 1920

Tehnoredactor: Ecaterina Pîslă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REBREANU, LIVIU

Teatru / Liviu Rebreanu; pref.: Mihaela Michailov; fișă
biobibliografică și ref. critice de Lucian Pricop – București:
Cartex 2000, 2024

ISBN 978-606-091-210-1

I. Michailov, Mihaela (pref.)

II. Pricop Lucian (ed. șt.)

821.135.1-2

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

| | |
|---|-----|
| <i>Prefață</i> (Mihaela Michailov)..... | 7 |
| <i>Fișă biobibliografică</i> | 18 |
| <i>Referințe critice</i> | 20 |
| <i>Notă asupra ediției</i> | 27 |
| Cadrilul | 29 |
| Plicul | 117 |
| Apostolii | 221 |
| Jidanul | 311 |

LBRIS

We know
books

CADRILUL

COMEDIE ÎN TREI ACTE

PERSONAJELE:

MANOLE STELIAN, pictor, 32 ani
VICTOR GROZEA, pictor, 30 ani
TOMA TULBURE, cronicar artistic, 45 ani
FILOSTRAT, proprietar, 53 ani
UNCESCU, comisar, 40 ani
SERAFIM, servitor
TINA STELIAN, 25 ani
ANIȘOARA, 23 ani
SEVASTIȚA, servitoare, 50 [ani]

ACTUL ÎNȚĂI

Atelierul pictorului Stelian

Un atelier intim, cald, puțin cam încărcat. O ușă în fund-dreapta; altă ușă în dreapta, planul întâi, peretele din stânga e pe jumătate din sticlă și cu perdele albe subțiri pentru filtrarea luminii.

Tavan-luminatoriu.

Multe covoare și scoarțe, pe jos și pe pereți; icoane vechi și oale românești; pânze sfârșite și începute, prin colțuri; un șevalet cu o pânză mare, încă neisprăvită; Nimfa îndrăgostită; un otoman larg, un paravan, un pian, scaune, o mescioară etc.

SCENA I

TINA, GROZEA (*aproape de pian*)

GROZEA (*cu patimă*): Te iubesc!

TINA (*asemenea*): Te iubesc!

Îmbrățișare.

TINA (*desfăcându-se cu gingășie*): Fii cuminte, dragule... Te rog... Ajunge... Șezi colea, frumos...

GROZEA (*se așază pe scaunul de la pian, își potrivește cravata*): Mă supun, deși... te iubesc atât de mult că... (*Mișcare de apropiere.*)

TINA (*depărtându-se*): Tocmai de aceea trebuie să fii cuminte...

Te vreau delicat, ascultător; am nevoie de un suflet înțelegător... Tu trebuie să-mi dai ceea ce nu găsesc la bărbatul meu. În căsnicie femeia își pierde iluziile. Bărbatul meu a fost la început...

GROZEA (*întrerupând*): Veșnic bărbatul tău... Nu-ți închipui cât mă tulbură, mai ales că bărbatul tău e și prietenul meu.

TINA: Îți jur că n-am să-ți mai vorbesc de Manole. Iartă-mă.

GROZEA: Aș înțelege să-l ocărâm împreună când nu l-aș cunoaște. Dar, din nenorocire, ne cunoaștem prea bine.

TINA (*zâmbind cochet*): Sunteți chiar rivali în toate...

GROZEA (*mândru*): În toate, afară de pictură, unde am modestia să mă consider „hors concours“. Iartă-mă, dar un zugrav ca Stelian nu poate sta alături de mine care sunt singurul reprezentant al artei adevărate. Tu mă înțelegi...

TINA (*cald*): Da, te înțeleg și te admir. Tu nu faci comerț din artă...

GROZEA (*grav*): Așa este. De aceea nu mi se cumpără tablourile. Stelian nici nu-i artist, dacă-i să vorbim cinstit. Are el vreo pânză nevândută? N-are. I se desfac tablourile ca măslinile la băcănie. Când îți trebuie ție o toaletă, vinde un tablou. Când are să plătească chiria, vinde un tablou. Când... În sfârșit, negustorie de mușamale colorate...

TINA (*aproape de el*): O, cât te înțeleg!... Tu nu-ți pângărești arta, tu...

GROZEA (*inflăcărât*): Eu mai curând aș muri de foame decât să fac portrete băcanilor.

TINA (*plină de admirație*): Cum te aprinzi când vorbești de arta ta!... Mi-e și rușine să-ți spun că au fost vremuri când nici eu nu te prețuiam deloc...

GROZEA (*domolindu-se deodată*): Din pricina lui Stelian, sunt sigur... Toți cei ajunși au oroare de garda cea nouă... Ehe!

TINA: Cu toate astea el nu vorbește niciodată de pictura ta... Odată, deunăzi, am adus eu vorba și i-am spus că-mi plac mult pânzele tale. Știi ce-a făcut? A zâmbit și a schimbat o privire compătimitoare cu Toma Tulbure.

GROZEA (*zâmbind cu superioritate*): Firește. Îl ustură adevărul...

De altfel toată lumea știe că Toma Tulbure nu mai contenește cu osanalele lui Stelian și că Stelian împuiază urechile cui îl ascultă că Tulbure e singurul critic de artă în toată țara românească... Asociație de admirație mutuală. Punct.

TINA: Și eu credeam ca dâștii până mai deunăzi, n-aș putea spune când...

GROZEA: Când ai început să mă iubești...

TINA: Nu-mi dau seama dacă te-am admirat pentru că te-am iubit, sau te-am iubit pentru că te-am admirat... Știu însă că acum te iubesc și te admir... (*Mângâindu-l.*) Dragule!...

GROZEA: Iubirea ta e arta mea, Tino! De când te iubesc parcă sunt alt om. Și am o râvnă de muncă, grozavă... (*Vrea s-o îmbrățișeze.*)

TINA (*ferindu-se deodată, cu teamă*): Nu, nu... Te rog... Am o presimțire rea... Nu știu ce-o fi, dar parcă...

GROZEA (*neliniștit și el, dar căutând să-și ascundă tulburarea*): Ce presimțire?... Copilării!... Nu ne amenință nici o primejdie. Stelian zugrăvește cocioabe dărăpănate cine știe prin ce mahalale, nu-i așa?... Atunci cine? Tulbure?

TINA: Mi se pare că Tulbure știe ceva sau cel puțin bănuiește... Nu pot să-l sufăr. Ce intrigant!

GROZEA: Un spion fără caracter, negreșit. Dar nu cred să fi observat ceva. Eu sunt discret ca un paravan... Apoi, chiar presupunând c-ar bănuși, nu te gândești că și el a plecat cu Stelian?... Va să zică... (*Drăgăstos.*) Suntem singuri. Am fi ne-rozi să nu profităm de singurătatea noastră. (*Se apropie de ea.*)

TINA (*ferindu-se mereu*): Ai dreptate... da... Și totuși simt că ne pândește o primejdie... O simt apropiindu-se...

GROZEA (*înfricoșat, lângă pian*): Tino, mă tulburi cu asemenea...

TINA (*aruncându-se brusc în brațele lui*): Ia-mă-n brațe! Strânge-mă tare, ocrotește-mă!... (*Cu patimă.*) Te iubesc...

GROZEA (*asemenea*): Te iubesc!...

Îmbrățișare pasionată.

LBRIS

We know
books

I.L.CARAGIALE

Teatru

Prefață, fișă biobibliografică
și referințe critice de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARAGIALE, ION LUCA

Teatru / I. L. Caragiale; pref., fișă biobibliografică și ref. critice de
Lucian Pricop – Ed. a 8-a – București: Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-309-2

I.Pricop, Lucian (ed. șt.)

821.135.1

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

| | |
|--|-----|
| <i>Prefață (Lucian Pricop)</i> | 7 |
| <i>Fișă biobibliografică</i> | 11 |
| <i>Referințe critice</i> | 13 |
| <i>Notă asupra ediției</i> | 35 |
| O noapte furtunoasă | 37 |
| Conul Leonida față cu reacțiunea | 79 |
| O scrisoare pierdută | 91 |
| D-ale carnavalului | 167 |
| Năpasta | 221 |

LBRIS

We know
books

O NOAPTE FURTUNOASĂ

COMEDIE ÎN DOUĂ ACTE

(1879)



PERSOANELE:

JUPÂN DUMITRACHE TITIRCĂ INIMĂ-REA, chereştegiu, căpitan
în garda civică
NAE IPINGESCU, ipistat, amic politic al căpitanului
CHIRIAC, teğhetar, om de încredere al lui Dumitrache, sergent în gardă
SPIRIDON, băiat pe procopseală în casa lui Titircă
RICĂ VENTURIANO, arhivar la o judecătorie de ocol, student în
drept și publicist
VETA, consoarta lui Jupân Dumitrache
ZIȚA, sora ei

În București, la Dumitrache

ACTUL I

O odaie de mahala. Ușă în fund dând în sala de intrare; pe
amândouă părțile ușii din fund, câte o fereastră. Mobile de lemn și
puțe. La stânga, în planul întâi și-n planul din fund, câte o ușă; în
dreapta, pe planul al doilea, altă ușă. În dreapta în fund, rezemată de
ferastră, o pușcă de gardist cu spanga atârnată lângă ea.

Scena I

JUPÂN DUMITRACHE, în haine de căpitan de gardă fără sabie,
și NAE IPINGESCU

JUPÂN DUMITRACHE (*urmând o vorbă începută*): Iaca, niște
papugii... niște scârța-scârța, pe hârtie! 'I știm noi! Mănâncă pe
datorie, bea pe veresie, trag lumea pe sfoară cu pișcherlicuri...
și seara... se gătesc frumos și umblă după nevestele oamenilor
să le facă cu ochiul. N-ai să mai ieși cu o femeie pe uliță, că se
în bagabonții laie după dumneata. Un ăla... un prăpădit de am-
ploiat, n-are chioară în pungă și se ține după nevestele negusto-
rilor, să le spargă casele, domnule!

IPINGESCU: Nu se ia după toate, Jupân Dumitrache; după cum e
și femeia: dacă trage la ei cu coada ochiului și face fasoane,
vezi bine! Bagabonții atât așteaptă.

JUPÂN DUMITRACHE: Ba să am pardon! Știu eu ce vrei dum-
neata să zici... Dar nevestă-mea nu-i d-alea, domnule.

IPINGESCU: Vai de mine! Jupân Dumitrache, adică, gândești că
am vrut pentru ca să-ți fac un atac? Îmi pare rău!

JUPÂN DUMITRACHE: Nu, nene Nae; dar vreau să zic adică că
nevasta mea nu-i d-alea cum ziseși, și iaca, după mine de ce s-a
luat?

IPINGESCU: S-a luat bagabonții și după dumneata?

JUPÂN DUMITRACHE: S-a luat și se ia...

IPINGESCU: Și cum ești dumneata!...

JUPÂN DUMITRACHE: Eu am ambiț, domnule, când e vorba la o adică de onoarea mea de familist...

IPINGESCU: Rezon!

JUPÂN DUMITRACHE: Apoi să știu de bine că intru în cremental! Să mai văz eu numai că se ține bagabontul după mine, și lasă-l...

IPINGESCU: Care bagabont?

JUPÂN DUMITRACHE: Ei! Iaca... un bagabont! De unde-l cunosc eu?

IPINGESCU: Apoi, dacă nu-l cunoști, de unde știi că-i bagabont?

JUPÂN DUMITRACHE: Asta-i! Una vorbim și bașca ne-nțelegem. Dar de! ai dreptul; nu știi ce mi s-a întâmplat, nu știi cum mă fierbe el pe mine de două săptămâni de zile?... Nu că mi-e frică de ceva, adică de nevastă-mea... să nu...

IPINGESCU: Aida de! Coana Veta! Mie-mi spui? N-o știi eu?...

JUPÂN DUMITRACHE: Nu că mi-e frică... dar am ambiț, domnule; când e vorba la o adică de onoarea mea de familist...

IPINGESCU: Rezon!

JUPÂN DUMITRACHE: Bagabontul...

IPINGESCU: Că bine zici! Începuseși să-mi spui istoria.

JUPÂN DUMITRACHE: Stai s-o iau de la cap.

IPINGESCU: Stau.

JUPÂN DUMITRACHE: Știi dumneata că la lăsata secului am mers la grădina la „Junion“; eram eu, consoarta mea și cumnată-mea Zița. Ne punem la o masă, ca să vedem și noi comediile alea de le joacă Ionescu. Trece așa preț ca la un sfert de ceas, și numai ce mă pomenesc cu un ăla, cu un bagabont de angloizat...

IPINGESCU: De unde știi că era angloizat?

JUPÂN DUMITRACHE: După port nu semăna a fi negustor. Mă pomenesc că vine și se pune la altă masă alături, cu fața spre masa noastră și cu spatele la comedie. Șade rezemat într-un peș, șade, șade, șade, și se uită lung și galiș la cucoane, se uită, se... Eu, cum m-a făcut Dumnezeu cu ambiț, mă scol ca să plecăm; cucoanele nu! Că să mai ședem, că încă nu s-a isprăvit comedia. Încep să mă-ncruntez la bagabontul și mai că-mi venea să-l cârlesc, dar mi-era rușine de lume: eu de! negustor, să mă pui în public cu un coate-goale nu vine bine... Mai mă uit eu încolo, mai mă fac că nu mă sinchiesc de el... bagabontul cu

ochii zgâțiți la cucoane; ba încă-și pune și ochilarii pe nas. Tii! Frate Nae, să fi fost el aici să mă fiarbă așa, că-i sărea ochilarii din ochi și giubenui din cap, de auzea căinii în Giurgiu.

IPINGESCU: Rezon!

JUPÂN DUMITRACHE: În sfârșit, se isprăvește comedia. Ne sculam să plecăm; coate-goale se scoală și dumnealui. Plecăm noi, pleacă și dumnealui după noi. Eu îl vedeam cu coada ochiului; dar nu vream să le spui cocoanelor, ca să nu le rușinez. Știi cum e Veta mea... rușinoasă.

IPINGESCU: Mie-mi spui? N-o știi eu?... Ei?

JUPÂN DUMITRACHE: Ei! Apucăm pe la Sfântul Ionică ca să ieșim pe Podul-de-pământ – papugiul cât coala după noi; ieșim în dosul Agiei – coate-goale după noi; ajungem la Sfântul Ilie în Gorgani – moftangiul după noi; mergem pe la Mihaiu-Vodă ca să apucăm spre Stabilament – mațe-fripte după noi... Eu trăgeam cu coada ochiului... fierbeam în mine, dar nu vream să spui cocoanelor...

IPINGESCU: Rezon! Ca să nu le rușinezi.

JUPÂN DUMITRACHE: Știi cum e Veta mea...

IPINGESCU: Rușinoasă, mie-mi spui?

JUPÂN DUMITRACHE: Când să apucăm de la Stabilament în sus, mă uit înapoi cu coada ochiului și nu mai văd pe coate-goale. Mai mergem ce mai mergem, mă uit iar... mă iertase bagabontul.

IPINGESCU: Jupân Dumitrache, adică să am pardon de impresie, eu gândesc că numai ți-ai făcut spaimă degeaba. Poate că omul o fi șezând prin partea locului, pe Dealul-Spirii. Ei! a venit și el la grădina ca și dumneavoastră, a stat și el până la isprăvitul comediilor, și s-a nemerit să apucați tot pe un drum ca să vă înturnați la domiciliu. El a rămas la al lui și dumneavoastră ați mers înainte.

JUPÂN DUMITRACHE: Așa am crezut și eu întâi, dar stai să vezi!... A trecut după aia o săptămână la mijloc. Îmi cam și uitasesm eu de istoria bagabontului; gândeam și eu: poate c-o fi stând coate-goale prin partea locului – bunioară vorba dumitale... Așa zice cumnată-mea ieri: „Nene, hai deseară la «Junion» la Ionescu!“ Cum auzii eu de „Junion“ mă făcui verde la față. „Ce să mai căutam la comediile alea nemțești, niște mofturi; dăm parale și nu înțelegem nimica; mai bine punem